באוצר חיים

אוצרות וגנוזות ממעין החיים

יו"ל ע"י ארגון "**בחצרות החיים**" | המערכת: מכון "**באוצר חיים**" רחוב החוזה מלובלין 7 עיה"ק צאנז | ת.ד. 5006 נתניה | טלפקס 09-8848014

גיליון שכ"ו - פרשת בא - תשע"ו (שנה ז')

| ונהר יוצא מעדן |
לִיקוטים יקרים ממעיינות החסידות ובמשנת רבה"ק

עבודת ה' תמידית

ויאמר משה בנערינו ובזקנינו נלך (ט, ב). רצה לומר שנתנהג ונלך בקדושה הן בנעורינו - במעשה נערותם, והן בזקנתינו - לעת זקנותו, **בבנינו ובבנותינו נלך** היינו שנדריך אותם בקדושה, **בצאנינו ובבקרינו נלך** רמז גם בעובדות הגשמיות כמו משא ומתן ואכילה ושתיה וכדו', נלך בכל זה להשי"ת, **כי חג ה' לנו** - ר"ל כי התלהבות אש בוער בנו לעבודתו יתברך שמו ויתעלה זכרו.

נועם אלימלך בפרשתן עיי"ש הדברים בפנים שמרחיב לבאר מאמר הגמ' (סוכה נג) בשמחת בית השואבה שאומרים אשרי ילדותינו שלא ביישה את זקנתינו ואת הפסוק "חנוך לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה" עיי"ש דבריו הק'.

שמחת המצווה

דברו אל כל עדת ישראל וגו' בעשר לחדש הזה ויקחו להם איש שה לבית אבות שה לבית (יב, ג). הנה יש כמה בני אדם שעושין מצוה אחת, ואין טעם ומחשבה של אדם זה בעשיתו המצוה, כטעם ומחשבה של אדם הזה בעשותו מצוה זו גופא, דעיקר הוא הכוונה זכה ורצויה בעשייתה, ויהיה מתוק לו עשיית המצוה, יותר ויותר מכל מיני מתיקות שבעולם, ויהא שש ושמח כמוצא שלל רב ויותר. ועוד עושה אותה במסירות נפש, ולא יבוש מפני המלעיגים עליו. וכמו כן במצות קרבן הפסח היו ביניהם כמה אנשים מן הערב רב וכדומה שלא היו מאמינים בדבר זה שיגאלו והיו מתלוצצים מזה, אמנם הכשרים שבישראל בני אברהם יצחק ויעקב, תפסו אומנות אבותיהם הקדושים בידיהם ומסירות נפשם לה' יתברך לקיום מצוותו, וקיימו פקודת מלכינו כולם כאחד במסירות נפש באמת ובתמים. וזה שאמר הכתוב **דברו אל עדת בני ישראל** הם הכשרים **בעשר לחדש ויקחו להם איש שה לבית אבות**, שיהא השה הזה נלקח על בחינת וכוונת שהיה השה של אבות, בעקידת יצחק אבינו ע"ה, כמו שמסרו נפשם אברהם ויצחק עבור אהבת ה' יתברך.

אוהב ישראל בפרשתן עיי"ש הדברים בתוך הספר שמאריך ומבאר ב' סוגי בנ"א ששמחים במצות השי"ת ועושים אותה במסירות נפש מרוב הרגשתם ואהבתם להשי"ת וכמ"ש (שיר השירים ח, ז) אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבוזו לו, ומבאר מאמר המדרש על הפסוק שה לבית אבות שה לבית אומר המדרש - הדא הוא דכתיב אלוקים יראה לו השה לעולה בני והכוונה לפי דבריו שהשה ילקח במצרים באותה כוונה ורעותא דליבא כמו אהבת ה' שהיתה לאברהם ויצחק, בשעת עקידת יצחק, עיי"ש.

אכילת פסח מלמדת אותנו לאכול לשם שמים

וככה תאכלו אותו וגו' ואכלתם אותו בחיפזון (יב, יא-יב). ראוי לשים לב בטעם מצוה זו, מדוע תהיה אכילתו בדרך חיפזון דווקא, אך יש לומר שעיקר הציווי לבלתי לאכול מעץ הדעת היה לבל יתמשך אחר תאוותו, לאכל המאכל מפאת שהוא ערב לחיך ונחמד למראה, ולקוץ בזולתו, רק שתהיה אכילתו בקיום גופו בלבד, ולבל יהיה חילוק בעיניו בין הנחמד למראה או לא, רק אכילתו תהיה לשובע נפשו, שיהיה נכון לעבודת בוראו. ולסיבה זו ירדו אבותינו למצרים לזכך חמריותם ולשבר תאוותם ע"י עול השעבוד, כדי שיתוקן חטא אדם הראשון. ולזה ציוה לנו ה' יתברך לאכול הפסח בחיפזון, כי ידוע שאכילת חיפזון, אף מעדנים הערבים לא ימתקו לחיך, כאכילת המתינות ועריכת השולחן, להורות שלא לאכול למלאות תאוותו, רק לצורך חיי נפש לעבודתו יתברך שמו.

מאור ושמש בפרשתן עיי"ש בתוך הספר שמאריך מאד לבאר שזה ענין עץ הדעת ומבאר באופן מחודש הכוונה מאיזה עץ אכל אדם הראשון ומבאר שזה ענין אכילת המצות שהיא לחם עוני בלא מלח ובלא שום תוספת ללמדנו שיהיה שווה בעינינו המתוק ואינו מתוק, ונקדש עצמינו באכילה לשם שמים, ומאמר ההגדה-מצה זו שאנו אוכלים על שום מה וכו' עיי"ש דברים נפלאים.

להתקרב לצדיק רק בהכנעה

ויאמר ה' אל משה ואל אהרן לאמר זאת חוקת הפסח, כל בן נכר לא יאכל בו, וכל עבד איש מקנת כסף, ומלתה אותו אז יאכל בו (יב, מג-מד). י"ל דהנה בסידור יעב"ץ (בסדר הקרבת הפסח) מביא בשם ספר 'שבט יהודא' "ומתקנת היהודים כשיוצאין לעבודה זו לא יאמר שום אדם לחבירו הניחני ואעבור אפי' היה האחרון שלמה או דוד מלכם, להראות שאין גבהות לפני המקום בזמן הכנת עבודתו ובאותם שעות כולם שוים לטובה", עכ"ל. נשמע מזה שבעבודת קרבן פסח צריך כל איש ישראל לעבודה מידת הענוה, וצוה לנו הבורא ית"ש **זאת חוקת הפסח**- נוכל ללמוד מחוקת הפסח שאין גבהות, **כל בן** - היינו מי שיבוא לפני צדיק הדור בבחינת בן שהוא בן גדולים, **נכר** - איש כזה נתנכרו מעשיו. **לא יאכל בו** - פירוש שאינו יכול לידבק בו. **וכל עבד** - היינו מי שיבוא לפני הצדיק בבחינת עבד, **איש מקנת כסף** - היינו שירצה לקנות כיסופים והשתוקקות לבו ונפשו להשי"ת להגיע לקדושה **ומלתה אותו** - מָצָוה הקב"ה לצדיק הדור שימול ערלת לבבו **אז יאכל בו**.

דברי יחזקאל בפרשתן עיי' הדברים בפנים בתוספת נופך, ומבאר לפי"ז מדוע כתוב ומלתה אותו ולא ומלתם דהרי הדברים נאמרו למשה ואהרן.

נלקט ונערך ע"י הרה"ג ר' **חיים רפאל אייזנבך** שליט"א
מחו"ר ב"מרכז התורה" ומשגיח רוחני בישבה"ק

| משכנות הרועים |
דברי אלוקים חיים מלוקטים ממעיינות רבה"ק

רוח החכמה של התורה מבטלת רוח שטות של העבירה

וכי יגור אתך גר ועשה פסח לה' המול לו כל זכר ואז יקרב לעשותו (יב, מח), ובבעה"ט, ואז ד' במסורה, הכא ואז יקרב לעשותו, ואידך (יהושע א, ח) ואז תשכיל, ואידך (ויקרא כו, מא) ואז ירצו את עוונם, ואידך (ירמיה לב, ח) ואז חיל מלך בבל צרים על ירושלים, וצ"ב הרמז בזה. ונראה דהתורה באה ללמדינו על מידת הקדושה שהוא עיקר שבעיקרים ויסוד היסודות של היהדות, וכדמוכח מהא דמיד כשנולד בר ישראל המצווה הראשונה שנתחייב בזה הוא מצוות מילה, ובהעדר הקדושה תוכל הטומאה בניקל לפתות האדם לחטוא בחמורות שבחמורות, וכאשר חוטא האדם, ופוגם בעניני קדושה, העצה לשוב אל ה' הוא רק ע"י לימוד התורה, שאם היה למוד לקרות דף אחד ילמד ב' דפים (ויק"ר כה, א) כי אין האדם חוטא אא"כ נכנסה בו רוח שטות וע"י לימוד התוה"ק בדביקות נכנס בו רוח חכמה המבטלת רוח השטות ואז תועיל לו תשובה, וזאת תהיה תורת המסורה, **המול לו כל זכר ואז יקרב לעשותו**, אבל כשפוגם חלילה, אזי **ואז חיל מלך בבל צרים וגו'** שקליפות מקיפים אותו, ולכן יקיים **ואז תשכיל** שילמד תורה, ובזה יתקן מה שפגם **ואז ירצו את עוונם**.

כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק זי"ע
שפ"ח רעוד"ר מאמר א'

עיי"ש ביאורו של רבינו זי"ע האיך שהיצר מפתה את האדם לחטאים שנראים קלים, ועל ידם מגיעים לחמורות, ומאריך שם בחומר איסור מאכלות אסורות המטמטמים את הלב אף באכילתן מחמת אונס ושלכן לא נתוותרו כמעט צדיקים לאחר מלחמת העולם שאכלו מאכלות אסורות באונס, עיי"ש ותרוה צמאונך.

משה לא הביט בפרעה מחמת קדושתו העליונה

אל תוסף ראות פני (י, כח). ובמסורה, תוסף ב"פ, חדא הכא, ואידך (דברים ג, כו) רב לך אל תוסף דבר אלי עוד, וצ"ב, ויבואר, ובהקדם מאי דאיתא בספה"ק בטעם הדבר שמשה רבינו ע"ה לא נכנס לארץ ישראל, מחמת שהיה שרוי במדריגה נעלית ומרוממת יותר מקדושת א"י בבחי' מלכות, ע"כ לא היה ראוי שישכון משה רעיא מהימנא בתוכו, ומצינו בטעם הדבר שמשה רבינו בא אל פרעה להתרות בו דהלא אסור להסתכל בפני אדם רשע, ותי' ע"ז שמכיוון שבא בציווי בוראו לא שייך בזה חשש, ולכן כשאמר לו פרעה אל תוסף ראות פני וגו' ויאמר משה כן דברת לא אוסיף עוד ראות פניך, כי מאחר שתמה שליחותי אליך אסור לי להסתכל בך ומזה מוכח גודל קדושתו ורוממותו של משה שחשש שבהסתכלות ברשע יפגום בקדושתו העליונה, וזאת תהיה תורת המסורה, כשאמר הכתוב **אל תוסיף ראות פני** מוכח גודל קדושתו של משה שלכן אסור לו להסתכל על פרעה שמא תפגם קדושתו, על זה אמר שפיר **אל תוסף דבר אלי וגו'** היינו שלא יכנס לארץ ממילא, כי בגודל קדושתו אינו ראוי שישכון בתוכו, והבן.

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
סעודת עתיקא קדישא תשע"ג

ישמח צדיק בה' וחסה בו ויתהללו כל ישרי לב

בקול צהלה ורינה נביעה בזאת ברכותינו אל מול פני המנורה הטהורה, עמוד הענן ההולך לפני המחנה, אשר בצילו הטהור אנו חוסים וממימיו הזכים אנו שותים, מאיר עינינו ומדריך נתיבותינו

עטרת ראשינו ונזר תפארתינו

כבוד קדושת מרן אדוננו מורנו ורבנו הגה"ק שליט"א

לשמחת הולדת הנכד בסימן טוב ובמזל טוב

בן לבנו מורנו הרה"ג מאיר משולם שליט"א

ויהא רעוא מן קדם ה' אוהב צדיקים, שמשמחה רבה זו יושפע שפע חיים
וברכאן טבין לכל קהל עדתינו ברוחניות ובגשמיות ובכל מילי דמיטב, אביה"ר.

בהדרת קודש

ראשי החבורות **ההנהלה** **בני החבורות הק'**

לא יחרץ!

על הזהירות בענינים שבין אדם לחבירו - ה'

הרב אריה יהודה בלומנטל שליט"א
משגיח רוחני בישיבתנו הק'

פגש אותי אחד מידידי ומטיח בי את שאלתו: "ר' יידל, אצלך לא שובבי"ם כעת?"

"מה קרה?" שאלתי בעדינות.

"בין אדם לחבירו, בין אדם לחבירו ועוד פעם ועוד פעם... תכתוב משהו על שובבי"ם... תגוון קצת..."

"אבקש לא להרפות, תמשיך, תמשיך, אילו ענינים שאדם דש בעקביו, ואסור להפסיק לעורר ולהתריע על כך על כל במה אפשרית".

כך צריך אני להלך בין הטיפות... לכתוב לפי רוחו של כל אחד ואחד...

האמת תיאמר שענין ה"בין אדם לחבירו" ובפרט שמירת הפה והדיבור, הינו חלק בלתי נפרד מעבודת השובבי"ם, ודברים אלו באו לידי ביטוי בסדרת המאמרים, ובין השיטין. וגם כעת במאמר זה ננסה בעזהשי"ת לתמרן בין שני ענינים אלו שהם בעצם מקשה אחת של עבודת השובבי"ם וקשר של קיימא בין הנהו בי תרי.

כ"לב" לשונו...

טרם כל שיח, אציג כאן את סיפורו של אברך מאנ"ש שבעקבות המאמרים, פתח בפני את סגור ליבו ושח את הסיפור דלהלן.

רשות הדיבור נתונה לאותו אברך: אני כיום כבר מעל גיל 30 ואב ל-6, ב"ה. איני יכול לשכוח את שנות ילדותי כאן ב"חיידר", שנים של סבל וכאב.

בהיותי ילד התקשיתי מאד בקרוא וכתוב, ואך טבעי היה שלא הצלחתי בלימודים. דבר זה כשלעצמו הינו סבל בל יתואר, לא יכולתי להתקדם בלימודים, או לערוך מבחנים, ההרגשה היתה איום ונורא, הורי השקיעו בי את מיטב כוחותיהם, אך ללא הצלחה מיוחדת... הסבל היה כבד וקשה מנשוא.

אך שבר על שבר הושברתי, בכיתתי היה ילד, ששימשתי מטרה לחיציו... בכל עת מצוא היה צוחק ממני ועושה אותי ללעג וקלס, אזיל סומקא ואתי חיוורא ממש מלבין פני ברבים ללא שום חשבונות.

אח מבוגר היה לו לאותו חוטא ופושע ושניהם ראו בי מטרה משותפת לירות עלי את חיציהם המשוננות לדקור את ליבי בלשונם המושחזת והמשוננת. חלחלה אוחזת בי כל עת שאני נזכר באותן שנות ילדות, ועד היום איני מסוגל למחול להם ובפרט שבעקבותיהם גם אולצתי לעבור ישיבה, לשהות רחוק מביתי, אך גם רחוק מהם ומלשונם המושחזת.

שני אחים אלו הינם ממשפחה מכובדת מאד, משפחה של תורה ואצילות שכל בניהם וחתניהם, הינם בני תורה ותלמידי חכמים מופלגים משכמם ומעלה, ואילו שני אלו גדלו שלא לתפארת וזאת בלשון המעטה... ובהתאם לכך גם בנו את ביתם, כשגם שם המזל אינו מאיר להם פנים.

ע"כ ציטוט מילה במילה מאותו אברך. כאן בשלב זה, כשדמעות מציפות את עיניו, נקב בפני האברך את שמות שני אחים אלו, כשלי לא נותר אלא לאשר את הענין ולהוזיל דמעה יחד אם אותו אברך!

לסיום שיחתינו הוא מספר לי סיפור נחמד ולקחו בצידו: מספרים על חתיכת "זהב" שיצאה לטייל בחוצות העיר והנה מאחד הבתים היא שומעת צעקות, רצתה חתיכת הזהב לדעת מי צועק, ועל מה הוא צועק, וככל שהתקרבה יותר, הצעקות הלכו וגברו עד שהגיעה למקום, והנה היא רואה חתיכת ברזל והנפח מכה עליה בחוזקה וחתיכת הברזל צועקת בקול רם על הכאב שנגרם לה מחמת מכות הנפח.

פנתה חתיכת הזהב לחתיכת הברזל ושאלה: "מדוע את צועקת כל כך, הרי גם עלי מכים בברזל ועל אף שאני שווה יותר ממך, איני צועקת כלל ואילו את שרק ברזל מדוע צועקת את?"

השיבה חתיכת הברזל וכאב גדול על פניה: "עלייך מכים בדבר זר שאין לו שום קשר אלייך והוא הברזל, אך אני מי שמכני הוא הברזל אחי ובשרי! והיאך לא אצעק?"

והנמשל זועק מאליו בקול רם, כאשר מכים בנו אויבנו זה כואב, אך הצעקה היא לא כ"כ גדולה, אך בעת שהמכה הוא אח המכה את אחיו אין לשער את גודל הכאב...

ולהוסיף על הנ"ל את מה דמיתאמרי משמיה דאחד מהרוז'ינע רעבע'ס לפרש את הפסוק בפרשתינו "ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשונו", "יחרץ" מורה על שנינות וחריפות, התוה"ק מזהירה אותנו "לא יחרץ" שלא תהיה לנו ח"ו לשון מושחזת "אֲ שארף צינגל", אלא, "כ-לב לשונו" לשונך תהיה רכה כלֵב, נוחה לשמים ולבריות.

הקפתי לך שתי חומות

"...ולכן כל אשר יראת ה' נוגעת בליבו ורוצה לזכות לכתרה של תורה ינצור פיו ולשונו מכל רע, ואז יוכל לזכות לאמיתה של תורה, ויורמז בקרא (משלי כד, כו) שפתים ישק משיב דברים נכוחים, דזה שיודע להשיק את שפתיו מלדבר דברים בטלים ומיותרים, הוא יוכל להשיב ולענות בפיו דברים נכוחים על אדני האמת, אבל אם פיו הפקר ופתוח, ולא מבעיא שאינו נזהר לדבר בלשון נקיה אלא שמנבל את פיו ומדבר לשון הרע ורכילות, וכמ"ש אם מוסיף חטא על פשע להלבין פני חבירו ברבים שאין לו חלק לעולם הבא (אבות ג, יא) או שמתכבד בקלון חבירו דגם אז אין לו חלק לעולם הבא (ירושלמי חגיגה, פרק ב, הלכה א), אדם כזה לא יוכל לזכות לכתרה של תורה ולכוון שמועתו לאמתה של תורה. ומי לנו גדול מאחיתופל שהיה ראש הסנהדרין ורבו של דוד המלך ע"ה וכתיב גביה (שמואל ב טז, כג) ועצת אחיתופל אשר יעץ בימים ההם כאשר ישאל איש בדבר האלוקים, ואעפ"כ אין לו חלק לעולם הבא (סנהדרין צ, א), וכן אצל דואג לא מצינו שום חטא, לא עבודה זרה ולא גילוי עריות ולא שפיכות דמים רק שסיפר לשון הרע על דוד המלך (שם צג, ב), ולבסוף נאבדו שניהם מב' עולמות, ותסמרנה שערות ראש ורעדה תאחזנו מחומר הדברים ומה נעני אבתרייהו".

הצעקות הלכו וגברו עד שהגיעה למקום, והנה היא רואה ש...

"ומהאי טעמא נברא הלשון בשמירה יתירה משאר איברים, כדאיתא בגמ' (ערכין טו, ב) אמר לו הקב"ה ללשון וכו' ולא עוד אלא שהקפתי לך שתי חומות אחת של עצם ואחת של בשר. כי עיקר הקדושה ועיקר השלימות של איש ישראל תלוי בלשון, ולכן יש לשמור עליה מכל מכשול ולתקן לה גדרים וסייגים יותר משאר כל איברים, וראו זאת אצל הצדיקים מהדורות הקודמים ששמרו על הדיבור בשמירה מעולה ביותר".

השתתפות בהוצאות הפרסום

להגברת הלימוד בתענית הדיבור
בימי השובבי"ם ת"ת

פרשת בשלח

נתרם ע"י החפץ בעילום שמו שיחי'- לונדון
לזכות ולהצלחת בניהם בלימוד התוה"ק

זכות הפצת והגברת לימוד התורה בימי השובבי"ם ת"ת, תעמוד לזכותו ולזכות משפחתו, ולהשפיע לזרעו לשפע ברכה והצלחה בתוי"ט ש"ו ובכל העניינים. אכי"ר.

שמירת עינים

שאלה: האם מותר לבחור להסתכל במשודכת שלו?

תשובה: אסור להסתכל במשודכת שלו ונכלל באיסור שכתוב בשולחן ערוך אבן העזר סי' כ"א סעי' א' שצריך אדם להתרחק מהנשים מאד מאד וכו' להביט ביפיה, והביא הבית שמואל מרבינו יונה שאסור מדאורייתא מהפסוק "לא תתורו אחרי עיניכם", ואפילו להחולקים לוקה מכת מרדות (רמב"ם איסורי ביאה פכ"א ה"ב), ומדברי קבלה (איוב לא, א) מה אתבונן על בתולה (דברי יציב אבן העזר סי' ל"ד).

נו"נ ע"י הגה"ח רבי מרדכי שבתי איינברגר שליט"א

דברים נוקבים אלו שנאמרו בעליה ע"י כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע כדברי הדרכה לימות השובבי"ם (רעד"ר בא תשמ"א), מחדדים לנו את ענין וחשיבות הדיבור בכלליות. ואת חומר העוון של הפגיעה בזולת - בפרטיות.

מדברי קדשו גם למדנו שקדושת הפה והדיבור מביאה לאהבת תורה וחשקות התורה. ואילו א-שארפע צינגל ודברי לשוה"ר ורכילות דין גרמא לאבד אהבת תורה וכמאמה"כ (תהלים נ, טז) ולרשע אמר אלוקים מה לך לספר חוקי ותשא בריתי עלי פיך. "ובשמירת הדיבור תלוי עיקר הקדושה" כפי שמתבטא מרן זי"ע בהמשך דבריו.

מרן זי"ע כואב את המצב וזועק מנחמת ליבו: "ובעווה"ר נכנס עוון זה גם לתוך כותלי בית המדרש ורבים מבני הישיבות נתפסו בזה ומדברים בגנותם של אחרים ומצערים ומקנטרים את חבריהם ושופכים את דמם, ובגמ' (סנהדרין כד, א) כינו את התלמידי חכמים שבבבל חובלים על שמחבלים זה לזה בהלכה, ומכ"ש כשאין הויכוח בהלכה אלא בדברים של מה בכך. ודין גרמא אשר מרעה אל רעה יצאו ומאבדים את אהבת התורה, כי בהתנהגות באופן הזה אי אפשר שיהיו בבחי' משיב דברים נכוחים כי פיהם נסתם מלדבר דברי תורה... ואין איש שם על לב להתבונן ולראות דסיבת הדבר שהוא נראה גרוע כ"כ הוא בגלל שנתקיים בו מאה"כ (שם, יט-כ) פיך שלחת ברעה ולשונך תצמיד מרמה, תשב באחיך תדבר בבן אמך תתן דופי".

התיקון הטוב ביותר

שמירת הפה והדיבור ובפרט בכל מה שנוגע לפגיעה בזולת הינם מיסודי תיקוני השובבי"ם, וכל המעיין בספרי מוסר וחסידות, יראה נכוחה כי "תענית הדיבור" הינו החוט השדרה והבריח התיכון ממצוות ימים אלו, וכפי שמתבטא שם מרן זי"ע: "וזהו התיקון הטוב ביותר לימי השובבי"ם".

אשתקד כבר הקדשנו כאן מאמר נכבד על סגולותיו הרבות של "תענית הדיבור" ותועלתו כי רבה. השמירה על הדיבור ומוצאות הפה בא לידי ביטוי בהרבה מאמרי חז"ל, ואחד החריפים שבהם הינו מה שאמרו חז"ל (שבת לג, ע"א) "כל המנבל את פיו מעמיקין לו גיהנם".

איום ונורא!

בהקשר לכך מספרים, כי כשהסתלק הרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זי"ע שקע הרה"ק מבארדיטשוב זי"ע בדביקות עזה למשך שעה ארוכה ולבסוף חייך, לשאלת תלמידיו הסביר, כי רבי משה לייב מסאסוב עלה לשמי מרום וכשרצו לשלחו לגן עדן סירב באמרו כי בחייו עסק בפדיון שבויים וגם כאן רוצה הוא לפדות נשמות מהגיהנם.

פסקו בבי"ד של מעלה שיוכל לעבור בגיהנם ולקחת עמו נשמות אותן פדה בחייו. סיים הרה"ק מבארדיטשוב - חייכתי משום שראיתי כי רבי משה לייב ניקה את הגיהנם לגמרי כמו שמטאטאים במטאטא, אבל את אלו שהעמיקו להם גיהנם - אותם הוא לא ראה. מכאן רואים אנו כמה נורא להיות מאלו שמעמיקים להם גיהנם!

אם חכמינו הקדושים, חכמי התלמוד, כבר הורו הלכה בישראל באמרם "לא איברי סיהרא אלא לגירסא" הלילה לא נבראה אלא בשביל הלימוד בה, בהציבם את הלילות כעידן נעלה אשר מטרתן המה בכדי שנאירם באור יקרות בנר מצוה ותורה אור, אזי באו רבותינו הקדושים מאורי החסידות וגילו לנו שקדושה יתירה נודעת ללילות החורף הארוכים, אותם אפשר לקדש ולזכך ביתר שאת וביתר עוז, וכפי שהיה שגור על לשון קדשם לישנא דרהבא, לקרא לאלו הלילות "די הייליגע וינטער נעכט", וכמו שהיו מי שאמרו שהמה כ"לאנגע חול המועד" המתארך בין חג הסוכות לחג המצות.

לילה ביום יאיר

הארת הלילות בלימוד התורה

בזאת תבחנו...

ארבעים יום שמר"ח אלול ועד יום הקדוש, הלא המה ימי הרחמים והרצון... כל אדם מישראל מתעורר למוטב, ומרבה בתפילות ותחנונים ואמירת תהילים לפני המקום...

ובזאת יבחן אם אכן היתה תשובתו באמת ובלב שלם, בראותו דרכי איש האיך הוא מתנהג לאחר שעוברים הימים הנוראים ומגיעים לילי החורף הארוכים, שאם אז כבר יצאו מלבו כל הקבלות טובות, ושוב מתגבר עליו יצרו וידו על העליונה להפילו בחשכות וטומאה, ועוברים עליו לילות אפילות בלא ישיבה בין כותלי בית המדרש, אזי סימן הוא שתשובתו בימים הנוראים לא היתה כהוגן, אבל אם אף לאחר שחולפים הימים הקדושים, ואפילו עד יומי דחנוכה ועד בכלל הוא עדיין מתנהג בקדושה ובטהרה, וה' בעזרו שיוכל לישב שקוע בגמרא בעומקה של גמרא משקיעת החמה ועד אור הבוקר בלימוד ח"י דפים גפ"ת או לכל הפחות ח"י פרקי משניות, מזה סימן שתשובתו עלתה בידו.

כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק זי"ע
שפע חיים רעוא דרעוין, ראה תשכ"א

הכנה מילתא היא

ראיתי פעם אצל הגה"ק מנאסויד זי"ע אשר בערב אחד מימות החורף הפצירו בו בני ביתו שיאכל קמעא, אך הוא דחה אותם באמרו - הרי עלי להתכונן כבר לתפילת שחרית , ולא רצה יותר משתיית כוס קפה.

כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק זי"ע
שפע חיים, ט"ו בשבט תשל"ה

תפילת נעילה בשחר חורפי

וכפי ששח כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, הא דמטו משמיה דזקה"ק רבי צבי הירש מזידיטשוב - בעל עטרת צבי זי"ע, שהיה אומר: מה שיכול איש הישראלי לפעול בכוחו הגדול על דרי מעלה ודרי מטה, בזמן הנעלה והמקודש ביותר בשנה בעת תפילת הנעילה בשלהי יום הקדוש, אותם השפעות יש בידו לפעול באשמורת השחר של יום חורפי.

ביטאון **צאנז**
גיליון תמ"ד

פראוועך לעכטיגע נעכט

באחת השנים בכלות הימים הנוראים, פנה רביה"ק מרן הדברי חיים זי"ע אל עדת צאן מרעיתו אשר נאספו להסתופף בצל קודשו בימים הקדושים, ואמר להם בלשון קדשו:

דער הייליגער בורא כל עולמים זאל העלפן אז מ'זאל קענען פראווען לעכטיגע נעכט, און ווער ס'קען נישט אויף זיין די ערשטע האלבע נאכט, זאל אויף זיין די אנדערע האלבע נאכט, עכלה"ק. [יעזור השי"ת,

שנוכל לערוך לילות קדושים כדבעי, ומי אשר אין ביכלתו להיות ניעור בתחילת הלילה יקום באשמורת להיות ער במחצית השניה].

הגה"צ בעל ה**פתחא זוטא** זצ"ל, ביטאון **ויז'ניץ** אלול תשס"ד

לעסוק בתורה בשעה שבני אדם ישנים על מיטותיהם

סיבה מעניינת מביא כ"ק מרן זי"ע בכדי לעורר את לב האדם לעורר את השחר, וללמוד בשעה שבני אדם שוכבין, ויפתח במשל פיו, וישא משלו, לאדם אשר עשה דבר גדול לארצו ומולדתו, עד שנקרא לבא אל המלך הנערץ, אשר לכבודו של זה האיש הוריד את כתרו מעל ראשו, והעניקו לו ברוב כבוד ויקר, כמחווה נדיר לזה אשר עזר למדינה, ותרעש כל הארץ. ויהי היום וישלח המלך שלוחים, לראות האיך והיכן שומר אדם מאושר זה על הכתר המפואר והמכובד אותו קיבל כשי, השלוחים היו בטוחים שימצאו את כתר הכבוד בתוככי ויטרינה שמורה, או לחילופין בעמקי כספת פלדה, אך מה מאד נתפלאו ותרגז רוחם בקרבם בראותם שאותו עז פנים עשה מהכתר המלכותי על כל זהבו ויהלומיו היקרים מפז. - - עביט של שופכין, ויביאוהו לפני המלך, וחמתו בערה בו עד שאותו מחוצף הוצא להורג, ואלו הם דברי כ"ק מרן זי"ע בביאור הנמשל:

ומכל שכן התורה, להבדיל אלף אלפי הבדלות שהתורה היא הכתר העליון, נזר הבריאה, ואילו השופכין אינם מאוסים עד כדי כך כמו הגאוה המאוסה והפסולה, והאיך יעיז פניו האדם לטמא ולשקץ את התורה הקדושה בגאותו שחקים, בהיותו לומד לשם כבוד ויקר, וכאשר אדם מישראל חושב כך ומעלה זאת על דעתו, נשבר לבו בקרבו והוא בוכה ואומר אוי לי שטמאתי את התורה ולמדתי שלא לשמה ומתוך חוצפא וגאוה.

אך בעיה זו אינה קימת כלל וכלל באלו העומדים בבית ה' בלילות, וקמים בשעות המוקדמות לקדש את הלילות בדברי תורה, וכפי שכותב שם כ"ק מרן זי"ע:

בשעות הללו בני האדם ישנים על מיטותיהם, ואין רואים בעוסקו בתורה הקדושה, וממילא יכול ללמוד אז בלתי לה' לבדו ובלי פניות, ולא לעשות התורה עטרה להתגדל בה וקרדום לחפור בו, ודלא כאותם שלומדים רק לשם כבוד וגדולה. .

ביטאון **צאנז**
גיליון תמ"ד

זכור אזכרנו עוד

זכרונות מלילות החורף הק' בעיירה של פעם

...מי מאתנו לא יזכור את לילות החורף במולדת הישנה. במה מילאנו את חלקם של לילות אלו? נסתכל אחורנית לעבר הקרוב, הניצב לפני כל אחד מאיתנו. ליהודים היו ימים קדושים - ימים נוראים, מחודש אלול עד אחרי חג הסוכות. משעברו הימים הנוראים הקדושים, **באו לילות החורף הק'** במה נתקדשו הלילות? מה מילא אותן תוכן? בוודאי לא נשפים ומסיבות; רק דבר אחד היה מסוגל להפוך את הלילה למעיין של קדושה והתעלות: **היה זה בית המדרש העתיק**, התוסס חיים - זקנים ונערים עשירים ועניים, ישבו שם רתוקים לשולחנות, ונשמו את אווירת ש"ס של סלאוויטה ועין יעקב מדפוס וילנא.

כל מי שזוכר עיר או עיירה בפולין או בליטא, בהונגריה או ברומניה, מיד יזכר בלילות החורף שם. משירד הלילה, נחפז כל יהודי לבית המדרש לתפוס מקום. אחד למד גמרא, השני משניות, השלישי אורח חיים. כמה צער ניבט מפני היהודי שלא מצא מקום פנוי לשבת ללמוד, כמעט ועולמו חרב עליו. **יהודים רבים ציפו כבר לכוכבים שיראו בשמים. כדי שיבוא הלילה עד מהרה, והם יוכלו להיפטר כבר מהבלי העולם הזה ויוכלו לרוץ לבית המדרש.**

איזה אוצר בלום היווה היהודי ממזרח אירופה. מעולם לא היה עייף מלהשכים קום בעלות השחר, להגיד יום יום תהילים ומעמדות לפני התפילה. מעולם לא היה עייף מעבודת היום כדי ללכת בערב לבית המדרש.

בית המדרש בליל החורף היה יסוד של היהדות ההיסטורית. יותר מכל הזדהה היהודי עם בית המדרש, אם בקשו לתאר את מהותו של יהודי. ולבטא את מצבו הרוחני, אמרו עליו: **זהו יהודי בית מדרשי...**

אל נא נתמהמה, חבל על לילות הזהב של החורף, תיפתחנה לרווה דלתות בית המדרש וישמע שמע קול התורה...

הגאון **רבי שמחה עלבערג** זצ"ל
הפרדס אדר תשל"ח

גליון זה נדבת
ידידנו הנכבד והנעלה
הרה"ג **מרדכי צבי שמרלר** הי"ו
פעיה"ק
לרגל שמחת אירוסי בתו
במזל טוב ובשעה טובה ומוצלחת
זכות הפצת מעיינות הקודש תעמוד לו עד עולם, ואך ששון ושמחה ישכנו באהלו תמיד.

גליון זה נדבת
ידידנו הנכבד והנעלה
הרה"ח **חיים שלמה וולנר** הי"ו
אלעד
לרגל שמחת נישואי הנכד והולדת הנכדה
במזל טוב ובשעה טובה ומוצלחת
זכות הפצת מעיינות הקודש תעמוד לו עד עולם, ואך ששון ושמחה ישכנו באהלו תמיד.

גליון זה נדבת
ידידנו הנכבד והנעלה
הרה"ג **אליעזר אסטרייכר** הי"ו
בני ברק
לרגל שמחת הולדת הנכדה
במזל טוב ובשעה טובה ומוצלחת
זכות הפצת מעיינות הקודש תעמוד לו עד עולם, ואך ששון ושמחה ישכנו באהלו תמיד.

גליון זה נדבת
ידידנו הנכבד והנעלה
מוה"ר **אריה גולדשטיין** הי"ו
פעיה"ק
לרגל שמחת הולדת הבת
במזל טוב ובשעה טובה ומוצלחת
זכות הפצת מעיינות הקודש תעמוד לו עד עולם, ואך ששון ושמחה ישכנו באהלו תמיד.

שולחן החיים
גודל ושגב הזמן בעת עריכת השוה"ט וההשפעות בהאי שעתא

הרה"ג ר' דוד זלמנוביץ שליט"א
משגיח רוחני בת"ת דק"צ ור"מ ב"היכל התורה"

ועוד אחת אדבר, בענין אכילת הצדיק שנחשב כהקרבת הקרבנות, וכפי שסיפר הרה"ק מהר"ם מפרעמישלאן זי"ע שהי' תלמיד מובהק של הרה"ק אוהבן של ישראל מוהרמ"ל מסאסוב זי"ע ועכי"א פעם אחת בהגיעי לעיר סאסוב ובהכנסי אל הקודש פנימה, פגשתי את רבי הקדוש, באמצע הסעודה כשהוא אוכל צלי קדר, נשאתי את עיני למרום, ושפכתי שיחי לפני הקב"ה שיאיר עיני בתורתו, ואזכה לראות נכוחה את פנימיות אכילתו של הצדיק, כי הרבי הקדוש תורה היא ואכילתו תורה היא וללמוד אני צריך מיד נפקחו עיני וחזיתי פניו כדמות כהן גדול עומד ומשרת בשעת הקרבנות ואכילת בשרם במקום קדוש וגודל מעלת היגיעה והקדושה בכח האכילה של הצדיק. ורואים מזה שלאו כל אדם זוכה לראות באמת את הפעולות הנעשות ע"י הצדיק אך בודאי שזה דבר נשגב מאד מאד, ואשרי הזוכה לראות ולהביט בפני הקודש בשעת אכילתו.

וראה בספר הק' נועם מגדים בפר' קורח על הפסוק ואני הנה נתתי לך את משמרת תרומותי וכו' וזל"ק שם: ואני הנה נתתי לך את משמרת תרומותי כו'. נראה לבאר הכתוב בהקדם לפרש מצות תרומה מה טעם למצוה זו. וגם למה נקראת תרומה שעל הפשוט פירושו הפרשה היה לה הכתוב לקוראה כך הפרשה. והנראה בהקדם ביאור הכתוב אשרי כל ירא ה' ההולך בדרכיו כו'. דהנה עיקר עבדות ה' שיהיה כל מעשה אדם לשם שמים לשם פעלן ולא יהיה שום דבר להנאתו. גם אכילה ושתיה ושינה ודומיהן. וכאמור בכל דרכיך דעהו. וכאשר אמרו חכמינו ז"ל על זה פרשה קטנה שכל גופי תורה תלוין בה. וכדרשת חכמינו ז"ל בכל לבבך בשני יצריך כו'. ובזולת זה אם יעשה אדם עסקי הגוף להנאתו גם כי בעת עבדות ה' יהיה כוונתו רק לה'. על כל זה אין זה בכלל עבד ה' הנרצה. וכבר אמרו חכמינו ז"ל על כל נשימה ונשימה תהלל יה. ואדם מישראל אינו בן חורין מעבדות ה' ועול מלכותו מיום הוולדו עד שובו לעולמו אפילו רגע כמימרא. לזה צריך להתקדש באכילה ושתיה וכל פעולות אדם הגופניות שלא יהיו כי אם על דרך מכשירי מצוה לחזק כחו לעבדות ה'.

ובספר נועם אלימלך פירש הכתוב וקווי ה' יחליפו כח. כי ברוב בני אדם כל יגיעם הוא בשעת התפלה לכוונת הלב ולהרחיק הפניות אבל בשעת אכילה לא יהיה להם שום עמל ויגיעה, כי יאכלו להנאתם ומה מקום לעמל ויגיעה. אבל הצדיקים כבר אחז"ל שעת אכילה שעת מלחמה. ובשעת תפלה אינן צריכין יגיעה כי מחשבתם זכה וברורה, רק בשעת אכילה יתנו כח ויגיעה לבל יאכלו לתאוה כלל וזהו יחליפו כח שמחליפים נתינת כחם מרוב בני אדם עיין שם ודפח"ת.

ועל דרך זה נפרש הכתוב אשרי כל ירא ה' כו', כי לא תחשוב להקרות ירא ה' על ידי כיוון לב לשמים בתורה ותפלה לבד, רק גם בעת הליכה בדרכיו דרכי האדם אם אז הוא זוכר ביראת ה'. זהו הירא ה' האמיתי ואשרי לו ותיבת בדרכיו על הירא קאי ולא על ה' כפשטיה והבן. ומפרש ואזיל יגיע כפיך כי תאכל. רוצה לומר אם תתן יגיעה ועמל שלך, כי תאכל בעת האכילה שיהיה לשמים אז אשריך וטוב לך והבן היטב.

והנה בני עליה המה מועטים המתקדשים והמתטהרים לעת האוכל שיהיה כולו לה'. אמנם בהתחברות הצדיק עם העם בעת האוכל אזי על ידי קדושתו בעת האכילה בכוונתו. יוכל להרים גם לב המתחברים עמו לשמים וכמו בתפלה בהתוועדם יחד עם הצדיק. ולזה היתה מצות תרומה. למען יהא לכל עדת ישראל חיבור וקישור במאכלם. עם הכהנים שנתעלו ונתקדשו בקדושה יתירה ויוכלו הכהנים להניף אותם תנופה והרמה לה'. על ידי אכילת הכהנים התרומה בקדושה רבה שגם האוכלים השיריים יתקדשו אחר שיש להם אגד וחיבור גם יחד. כי הלחם אשר יאכלו ראשיתו לכהן. והבן היטב ולזה נקראת תרומה כפשטיה וגם לשון הגבהה והרמה שירים הכהן לב הזרים לה' באכלם. והנה עשיית האדם עסקי הגוף המותרים לשם שמים זהו נקרא קדושה כמה שאמרו חכמינו ז"ל קדש עצמך במותר לך בשניות לעריות עיין שם.

ובזה יבואר הכתוב ואמר ואני הנה נתתי כו' תרומותי. רוצה לומר שני תרומות כמ"ש חז"ל לפי דרכם בשתי תרומות הכתוב מדבר. והכוונה לדרכינו שיהיה נזהר בשמירת תרומה ויהיה נזהר בכוונת התרומה היא הגבהה להגביה לב העם לה' להתקדש בעת האוכל. וזהו אומרו מה שאמרתי תרומותי לשון רבים ליכלל לכל קדשי בני ישראל שתגביה ותרום את בני ישראל להתקדש במותר להם, דהיינו בעת האוכל. לה' לבדו כמכשירי מצוה וכמ"ש נ"ל.

ברכת מזל טוב
קדם ידידינו הנכבדים והנעלים העומדים לימינינו בכל עת ועונה
הרה"ג דוד פנחס טהלר הי"ו
פעיה"ק
לרגל שמחת נישואי בנו
מזה"ר אהרן בלוך נ"ז
לרגל שמחת הולדת בתו
במזל טוב ובשעה טובה ומוצלחת
יה"ר שאך ששון ושמחה ישכנו באהלם תמיד.

פרנס הגיליון
ברכות לרוב נשגר קדם ידידינו היקר והנכבד, איש חמודות ורב תבונות, העושה והמעשה למען הכל, ה"ה
מוה"ר **שלמה טרייטל הי"ו** - פעיה"ק
אשר הרים תרומה הגונה
להוצאת והפצת הגליון ברחבי תבל
לרגל שמחת נישואי בתו
עב"ג הבה"ח החתן **מיכאל ויזל** נ"ו
במזל טוב ובשעה טובה ומוצלחת
זכות הפצת מעיינות התורה והחסידות תשפיע עליו לרוב טוב עד בלי די, לשפע ברכה והצלחה בכל העניינים, אכי"ר.
ברוב הוקרה והערכה - **ישראל טוביאס**

"רצוף אהבה"

שבוע שלישי למבצע "רצוף אהבה": טפסים רבים התקבלו במשרדי בחצרות החיים, ובהם ניכרת ההתמדה הגדולה מידי שבוע בשבוע

השבוע נערכה הגרלה שניה על **'דעם רעבינס תהלים'** לאלו שצברו למעלה מ 52 שעות

גם בשבוע השלישי של מבצע "רצוף אהבה", ממשיכים אנ"ש די בכל אתר ואתר האברכים והבחורים, בעלי בתים ואלו שתורתם אומנתם להוסיף אומץ בלימוד התורה הקדושה בימים נעלים ונשגבים אלו ימי השובבי"ם ת"ת תשע"ו.

כפי שכבר פורסם, מידי סוף שבוע, מעבירים כלל הלומדים - בעלי בתים, אברכים ובחורים - את סיכום השעות לידי הנציגים בכל אתר ואתר. כשבכל שבוע ניכר גודל ההתמדה של המוני אנ"ש, כאשר רבים אף לומדים למעלה מעשר שעות בכל יום כפי אשר עורר על כך וביקש כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק שליט"א.

כזכור בהנהלת הארגון יצאו השנה במבצע מיוחד, למתמידים אשר ילמדו סך למעלה מ52 שעות רצופות מידי שבוע בשבוע, שיכנסו לגורל מיוחד על ספר התהלים בו יאמר כ"ק מרן שליט"א את כל ספר תהלים ביום ו' ערש"ק בשבוע זה, כנהוג בחצרות קדשנו.

השבוע ביום רביעי אחר תפילת ערבית בהיכל המתיבתא נערכה ההגרלה השניה ע"י המשב"ק הרה"ח ר' אברהם דייטש שליט"א, ובהשתתפות הנהלת הארגון, כאשר בגורל עלה הבה"ח אהרן צבי טוביאס נ"י בן הר"ר אליהו הי"ו מבני החבורות בבית שמש, אשר צבר מעל סך 60 שעות רצופות בתענ"ד.

הגרלה מיוחדת מתקיימת מידי שבוע בשבוע לתלמידי ישיבת היכל התורה פעיה"ק, לאלו הרושמים שעות רצופות, ע"י המשגיח הרב מנחם לוי שליט"א.

בעז"ה מבצע "רצוף אהבה" יבוא לשיאו בעת סיום השבע ברכות לנכד כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק שליט"א החתן מורנו מאיר נתן נטע שליט"א בן מורנו ראש הישיבות שליט"א כשבמעמד זה יעלו ויפקדו לטוב לפני כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בעידנא דרעוא דרעוין של ימי השמחה בעת הגשת מנחת ביכורים.

כפי שפורסם הוצאות עלות מבצע זה היא אודות לנדבת ליבם של נדיבי אנ"ש אשר מרימים תרומתם קודש לעידוד הלימוד בשבועות אלו, לתרומות והנצחות ניתן לפנות ליו"ר הארגון הר"ר יואל טוביאס הי"ו בפלא' 054/8433100.

מעמד הוקרה "שלוחא דמלכא"

אירוע מרומם ורב רושם, ייערך אי"ה בשילוב סעודת שבע ברכות לנכד כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק שליט"א החתן מורנו מאיר נתן נטע בן מורנו ראש הישיבות שליט"א, עבור ראשי החבורות ובני משפחתם שיחי', וציון תחילת שנת העשרים ל'בחצרות החיים'.

בהתרגשות מרובה עוברת בימים אלו הרננה בקרב ראשי החבורות ובני משפחותיהם, על ההוקרה המיוחדת אשר לה הם עתידים בס"ד לזכות, עם הדעת השמועה על המעמד ההוד של הוקרת ראשי החבורות ובני משפחתם שיחי' במעמד מיוחד של הכרת הטוב למתעסקים בקדשים.

מתוך התרגשות רבה החלו ההכנות הרבתיות לקראת המעמד ההוקרה המיוחד מעמד הוקרת 'שליחא דמלכא' עבור ראשי החבורות ובני משפחותיהם, כאות הוקרה והערכה על עבודתם בקודש ברוב מסירות נפש בעמל וביזע מידי שבוע בשבוע, עם פתיחת ביתם בהכנסת אורחים מופלאה עבור בני החבורה, ועל כל התמסרותם בגוף ובנפש ובזמנם ובהכנת ומסירת דברי תורה פנינים ומעשיות ועובדות הצדיקים וללמד ולהשפיע על בני החבורה בחן ובשים שכל.

מעמד ההוקרה יתקיים כאמור בשילוב סעודת שבע ברכות לנכד כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק שליט"א החתן מורנו מאיר נתן נטע בן מורנו ראש הישיבות שליט"א, ביום חמישי ז' באדר ב' הבעל"ט. כאשר בזמן זה בעידנא דחדוותא יזכו ראשי החבורות לחסות בצילו של אילן החיים, האי רעיא מהימנא, כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, ולשאוב מלא חפניים פי שניים בתורה ויראת שמים, לידע את הדרך אשר יילכו בה ואת המעשה אשר יעשו.

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א המביע הכרת הטוב לראשי החבורות שליט"א, ואמר כמה פעמים בכמה הזדמנויות אשר הם עושים שליחותו, בעידוד בני החבורה, ובהתמסרותם הנפלאה, הביע את דעתו לעשות ערב הוקרה מיוחד להוקרה לראשי החבורות.

וועדה מיוחדת הוקמה מטעם הארגון להפקת אירוע מושלם כיאה וכיאות לשליחא דמלכא על הצד היותר טוב, כאשר באירוע יושמעו דברים מיוחדים מפי טובי בעלי הדרשנים שליט"א במעלת ראשי החבורות המוסרים נפשם עבור בני חבורתם, והם שוקדים על הצד הגשמי והרוחני כאחד.

ראשי החבורות, נא שמרו תאריך זה פנוי, ועקבו אחר המודעות.